

Oponentský posudek bakalářské práce

Kristina Nizamova: *Součinnost města a občanských iniciativ při pořádání pouličních slavností: situace v MČ Praha 7*. Praha, FHS UK, 47 stran včetně příloh. Vedoucí práce Petr Gibas, Ph.D.

Veřejná prostranství jsou stále více spojována se "zážitky" (Zukin 2010). Kristina Nizamova se ve své bakalářské práci rozhodla věnovat právě tématu, které zpracovává "oživování veřejného prostoru", jež se v pražském prostředí v poslední době stává téměř nezpochybnitelnou mantrou. Jedná se o velmi zajímavé téma, které si do budoucna žádá soustředěnou pozornost. Autorka se zaměřila na součinnost aktivních činitelů a pracovníků městské části Praha 7 na místních sousedských a společenských aktivitách pořádaných ve veřejných prostranstvích tohoto pražského obvodu. Jedná se o práci, která se opírá o kvalitativní data vzniklá ze tří rozhovorů se zástupci místních aktivních subjektů, rozhovoru s koordinátorem akce Zažít město jinak a jednoho rozhovoru s radní pro kulturu a rozvoj sousedství. Metodologické nástroje jsou tak vzhledem tématu zvoleny odpovídajícím způsobem.

Po formální stránce hodnotím práci jako standardní. Text je poměrně čtivý, v zásadě bez gramatických chyb. Použitá literatura je odkazována správně podle zvoleného citačního úzu. Ambivalentní složkou textu jsou podkapitoly nazývané "dílčí shrnutí", jež uzavírají každý ze tří oddílů textu. Tato shrnutí jsou povětšinou opodstatněná. V případě shrnutí praktické části, po které následuje kapitola závěr, jež je celkovým shrnutím, považuji tuto praxi za zbytečnou. Ve velmi krátkém sledu tak člověk čte třikrát velmi podobný text (tělo kapitoly, shrnutí kapitoly a shrnutí celého textu, s. 33-38). Chápu, že v rámci jednotnosti struktury textu, je tato praxe logická, z hlediska čtivosti však není příliš vhodná. Tato výtky je však spíše doporučením stran strukturace textu a na konečné hodnocení práce nemá zásadní vliv.

V teoretické části se autorka zabývá rozborem tematicky důležitých pojmů. V první řadě je to pojem "veřejný prostor", jehož různorodost a možná úskalí autorka velmi kvalitně představuje a interpretuje na základě vhodně zvolené literatury (Pospěch 2013, Lofland 2009). Velmi oceňuji i práci s dalšími aktuálními a často málo problematizovanými pojmy jako je například "občanská participace", či "eventualizace". V tomto kontextu trochu postrádám pojem "creative placemaking", který je také hojně používán, zejména mezi lidmi pracujícími v kulturním rozvoji. Velmi pěkně je zpracována i současná legislativa spojená s pořádáním akcí ve veřejném prostoru (zábory, ohlášky apod.)

Podkapitola popisující koncepty pojmu "komunita" (s. 13-15) by si zasloužila více rozvést. Autorka správně pracuje s Tönniesovým slavným rozlišením Gemeinschaft x Gesellschaft a přidává i další pojetí (Wirth, Wellman, Musil), z nichž zejména to Musilovo je velmi široké. Pro hlubší kontextualizaci promyšlení pojmu komunita by však bylo vhodné pracovat i s aktuálnějšími redefinicemi komunity, jež se snaží "zbourat" její "ideálnětypický háv" (např. Bauman 2001), a to zejména proto, že je pojem komunita ve veřejném diskurzu používán velmi neproblematicky, jako něco idylického. Přitom Komunita je velmi proměnná a často skrytě hierarchická entita, která navíc nemusí být vázaná na jedno místo. Komunity jsou tedy

často propojenými sítěmi sociálních vztahů a zároveň sítěmi přenosu a výměny služeb a materiální a symbolické kultury.

V praktické části Kristina Nizamova popisuje prostředí Prahy 7 ve vztahu k akcím pořádaným ve veřejném prostoru. Poměrně úzký vzorek informátorů by nebyl až takovým úskalím, kdyby bohužel nezůstalo jen u popisu. Vymezené otázky jsou zodpovězeny, dozvídáme se mnoho důležitých informací o festivitech na Praze 7. Celý oddíl je navíc srozumitelně a čtivě sepsán, nicméně chybí zde jakékoli napojení na použitou teoretickou výbavu a zejména jakákoli interpretace toho, co vybraní informátoři vlastně říkají a proč? Pokud se jedná o práci, která má ambici spadat do kolonky sociologie či antropologie města, pak je to trochu málo. Je to velká škoda, poněvadž vytvořená data jsou kvalitní a mají velkou výpovědní hodnotu a svádí k dalšímu tázání (s. 28 - proklamace apolitičnosti, s. 32 pojetí komercializace). Čtenář se však z textu dozvídá pouze to, co zhruba tuší, tedy, že komunikace a kooperace mezi aktivními subjekty a radnicí Prahy 7 poměrně funguje, je neproblematická a všichni si ji pochvalují. Vše tak směřuje k harmonickému rozvoji Letné v kýžený Art District 7. Přitom není vůbec problematizováno, že socio-profesní profil informátorů by se dal zahrnout do škatulky "kreativní třídy", a tedy, že mají tito lidé k sobě velmi blízko, tudíž se dost pravděpodobně jedná o příslušníky jedné zájmové skupiny. Není problematizováno ani to, že předchozí vedení radnice je ve výpovědích informátorů všeobecně zavrženo jako to, které "nespolupracovalo"

Mimo komunitní zahrady "Prazelenina" se práce téměř vůbec nezabývá prostorem Holešovic, který je také součástí Prahy 7 – to není výtko autorce, tento fakt ale leccos vypovídá o současném nerovnovážném vztahu Holešovic a Letné, který stojí dlouhodobě za povšimnutí.

Předkládaná práce tak nenaplnuje svůj potenciál. Nesnažím se říci, že by praktická část neměla žádnou výpovědní hodnotu, snažím se ale poskytnout konstruktivní kritiku. Snahu autorce jistě nelze upřít, pokud chce však autorka v bádání pokračovat, je třeba pohled na daný fenomén posunout do více interpretativní roviny – sledovat mocenské mechanismy, napětí mezi zájmovými skupinami, neformální vztahy mezi jednotlivými subjekty apod. Uvědomuji si, že rozsah bakalářské práce zevrubnější popis neumožňuje, nicméně bytostnou vlastností sociálních věd je, že zkoumané jevy nějak problematizuje, ukazuje je v neobvyklém světle - a takový pocit jsem během čtení celé práce bohužel neměl.

Kristininu práci nicméně hodnotím jako "velmi dobrou". Finální hodnocení však samozřejmě závisí na výkonu autorky během obhajoby.

V Praze 1. 9. 2016

Michal Lehečka